อนุสรณ์
ในการพระราชทานเพลิงศพ
พ.ต.ท.เติมพงษ์ ลวพันธุ์

อนุสรณ์

ในการพระราชทานเพลิงศพ

พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์

ณ เมรุวัดเทพศิรินทราวาส

๑๕ กรกฎาคม ๒๕๑๒

พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์

ชาตะ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๔๖๙

มรณะ วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๑๒

คำนำ

เนื่องในงาน พระ ราช ทาน เพลิงศพ พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ในวันอังคารที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๑๒ มารดาได้พิจารณาเลือกหาคำถวายทานต่าง ๆ เป็นคู่มือบำเพ็ญกุศล เพื่อจัดพิมพ์สำหรับแจกเป็นธรรม บรรณาการที่ระลึก และสนองคุณท่านทั้งหลายที่มีไมตรีจิตต่อ พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ โดยได้กรุณาให้เกียรติมาร่วมในงานครั้งนี้

นับตั้งแต่ พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ได้รับอุบัติเหตุตกต้นไม้ ณ สวนหลังบ้านญาติ ที่ถนนเจิมจอมพล อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี และญาติได้นำส่งไปรับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลสมเด็จ ศรีราชา เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๖ เมษายน ๒๕๑๒ เวลา ๑๓.๐๐ น. และ พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ได้ถึงแก่กรรมในวันเดียวกัน เวลา ๑๕.๐๐ น. ณ โรงพยาบาลสมเด็จศรีราชา มารดาและญาติได้ไปรับศพมาตั้งบำเพ็ญกุศล ณ วัดเทพศิรินทราวาส ตั้งแต่วันที่ ๗–๙ เมษายน ๒๕๑๒ โดยได้รับการสงเคราะห์ จากท่านผู้บังคับบัญชากรุณาเมตตาช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่ง คณะนายตำรวจกองปราบปรามและเจ้าหน้าที่ธนาคารเอเชียทรัสต์ พร้อมทั้งญาติมิตรท่านผู้ที่เคารพนับถือรักใคร่

จำนวนมาก กรุณาเมตตาไปร่วมในงานศพตั้งแต่วันอาบน้ำศพ และตั้งศพบำเพ็ญกุศล ทั้งได้สงเคราะห์รับเป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรม ช่วยเหลือในเรื่องการบำเพ็ญกุศลต่างๆ ซึ่งมารดา ภรรยา บุตร ธิดา ญาติพี่น้องมีความซาบซึ้งในพระคุณครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

บุญกุศลใดที่มารดา ภรรยา บุตร ธิดา และญาติมิตร ได้ร่วมกันบำเพ็ญกุศลนับตั้งแต่ พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ถึงแก่กรรม ขออุทิศผลบุญนั้น เพื่อให้สำเร็จสุขประโยชน์แด่ พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ โดยควรแก่คติวิสัยในสัมปรายภพ จงทุกประการ.

เจ้าภาพ

ประวัติ

พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ เกิดเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๙ ตรงกับวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีขาล ที่บ้านพักนายทหาร อำเภอเมืองจังหวัดเชียงราย เป็นบุตร ร.ท. โต๊ะ ลวพันธุ์ และนางเชย ลวพันธุ์ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันรวม ๙ คน

๑) นายวัชระ ลวพันธุ์ ถึงแก่กรรม

๒) นายสุนทร ลวพันธุ์

๓) นางเอิบ อมาตยกุล (สมรสกับนายเอก อมาตยกุล)

๔) นายดวง ลวพันธุ์ ถึงแก่กรรม

๕) พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ผู้ล่วงลับ

๖) นางเพลิน ไทยศิริ (สมรสกับนายภักดี ไทยศิริ)

๗) นายโชติ ลวพันธุ์

๘) นางสาวชนิดา ลวพันธุ์

๙) นางชฎาลักษณ์ สรรพานิช (สมรสกับนายภมร สรรพานิช)

พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ มีบุตรธิดา ๓ คน

๑) นางสาวกรรณิพงษ์ ลวพันธุ์ เกิดจากนางเกษมศรี ฯ

๒) เด็กชายพงษ์ระพี ลวพันธุ์ เกิดจากนางประพีร์ ฯ

๓) เด็กชายพงษ์พีระเดช ลวพันธุ์ เกิดจากนางวิมวัลยา ลวพันธุ์

การศึกษาและการรับราชการ

พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ได้เข้ารับการศึกษาที่โรงเรียนเทเวศร์ศึกษาในระดับชั้นประถม และศึกษาต่อชั้นมัธยมจากโรงเรียนราชบพิธจนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕

พ.ศ. ๒๔๘๖ เป็นนักเรียนเตรียมกรมยุทธศึกษา กลาโหม

พ.ศ. ๒๔๙๒ จบหลักสูตรชั้นสูงของโรงเรียนนายร้อยตำรวจ
บรรจุเป็นว่าที่ ร.ต.ต. ประจำกรมตำรวจ
และเป็นนายร้อยตำรวจตรี แต่งตั้งเป็นรองสารวัตรประจำสถานีตำรวจนครบาลสำราญราษฎร์

พ.ศ. ๒๔๙๕ เป็นรองสารวัตรสถานีตำรวจนครบาลดุสิต

พ.ศ. ๒๔๙๖ เป็นรองสารวัตรสถานีตำรวจคันนายาว

พ.ศ. ๒๔๙๗ เลื่อนชั้นยศเป็นนายร้อยตำรวจโท เป็นรองสารวัตรแผนก ๑ กองกำกับการ ๒ กองปราบปราม

พ.ศ. ๒๔๙๘ เป็นผู้รักษาการในตำแหน่งสารวัตรแผนก ๒ กองกำกับการ ๖ กองปราบปราม

พ.ศ. ๒๕๐๑ เป็นผู้บังคับหมวดประจำกองกำกับการตำรวจภูธร จังหวัดเลย

พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นรองสารวัตรแผนก ๒ กองกำกับการ ๖ กองปราบปราม
เป็นรองสารวัตรแผนก ๒ กองกำกับการ ๒ กองสืบสวนสอบสวน

พ.ศ. ๒๕๐๔ เลื่อนชั้นยศเป็นนายร้อยตำรวจเอก เป็นสารวัตรแผนก ๒ กองกำกับการ ๒ กองสืบสวนสอบสวน

พ.ศ. ๒๕๐๗ เป็นสารวัตรแผนก ๔ กองกำกับการ ๕ กองปราบปราม

พ.ศ. ๒๕๐๘ เลื่อนชั้นยศเป็นนายพันตำรวจตรี สารวัตรแผนก ๔ กองกำกับการ ๕ กองปราบปราม

และดำรงตำแหน่งนี้จนถึงแก่กรรมเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๖ เมษายน ๒๕๑๒

เครื่องราชอิสสริยาภรณ์ที่ได้รับพระราชทาน

๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เหรียญเงินบรมราชาภิเษก

๑๘ พฤศจิกายน ๒๔๙๖ เบญจมาภรณ์ช้างเผือก

๑๔ ธันวาคม ๒๔๙๗ เหรียญจักรพรรดิมาลา

คำไว้อาลัย

เมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๑๒ ข้าพเจ้าได้รับข่าว พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ถึงแก่กรรมกระทันหัน โดยอุบัติเหตุที่อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ทันทีที่ได้รับข่าวข้าพเจ้าออกเดินทางโดยรถยนต์และนึกภาวนาในใจไปตลอดทาง ขอให้ข่าวที่รับฟังมาไม่เป็นความจริง ขอให้เกิดความผิดพลาดในการให้ข่าว ไม่ว่าจะเกิดจากความสับสนของผู้ส่งหรือรับข่าวนั้นมาก็ตาม แต่เมื่อไปถึงที่หมายปลายทางเข้าจริงแล้ว ภาพของ พ.ต.ต. เติมพงษ์ ที่นอนสงบนิ่งอยู่ตรงหน้า นัยน์ตาทั้งสองข้างหลับสนิทแวดล้อมไปด้วยบรรยากาศโศกเศร้ามีเสียงสะอื้นเบา ๆ ของญาติสนิทและผู้ใกล้ชิด ข้าพเจ้าจึงได้ตระหนักว่าข่าวที่ได้รับนั้นไม่ผิดพลาดและไม่สับสน พ.ต.ต. เติมพงษ์ จากไปแล้วจริง ๆ เป็นการจากครั้งสุดท้ายซึ่งจากหมดทุกอย่างแม้แต่สรีระร่างกายของตนเอง มรณกรรมของ พ.ต.ต. เติมพงษ์ เป็นเครื่องยืนยันอย่างแน่ชัดถึงอำนาจของความตายซึ่งไม่เคยปรานีใคร ไม่เคยฟังการอ้อนวอนผัดเพี้ยนหรือขอทุเลาจากผู้ใด ไม่เลือกเพศเลือกวัยฐานะยากดีมีจน ทั้งไม่ให้โอกาสรู้ตัวล่วงหน้าแก่ผู้ใดด้วย

พ.ต.ต. เติมพงษ์ สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจและออกรับราชการตลอดมา ครั้งสุดท้ายดำรงตำแหน่งสารวัตรแผนก ๔ กองกำกับการ ๕ กองปราบปราม ปกติเป็นผู้มีนิสัยอ่อนโยนสุภาพเรียบร้อยต่อบุคคลทั่วไป นอกจากวิชาการตำรวจที่ได้เล่าเรียนมาโดยเฉพาะแล้ว ยังมีความรู้ในด้านวรรณกรรม ศิลปแห่งการแสดงและการบันเทิง

ต่าง ๆ ด้วย ได้เคยทำหน้าที่เป็นหัวหน้าสถานีวิทยุเสียงสามยอดอยู่ระยะหนึ่ง จึงปรากฏเป็นผู้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักชอบพออย่างกว้างขวางในวงการศิลปินและนักแสดงทั่วไป ในด้านราชการตำรวจก็ปรากฏว่า พ.ต.ต. เติมพงษ์ เป็นผู้มีความอุตสาหะปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความขยันหมั่นเพียรและซื่อสัตย์สุจริต เพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วงไปเป็นผลดีสมความมุ่งหมายของทางราชการ เป็นที่ไว้วางใจของผู้บังคับบัญชาตลอดมาเมื่อมาถึงแก่กรรมลงในวัยอันยังไม่สมควร เพราะยังมีโอกาสที่จะก้าวหน้าในราชการต่อไปได้อีกไกลเช่นนี้ จึงยังความเศร้าโศกอาลัยและเสียดายให้เกิดแก่ญาติ มิตร วิสสาสิกชนที่อยู่ข้างหลังทั่วกัน

ด้วยอานุภาพแห่งคุณความดีที่ พ.ต.ต. เติมพงษ์ ได้สั่งสมไว้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ กับด้วยอานุภาพแห่งกุศล บุญราศี ที่ญาติสนิทมิตรสหายและท่านที่เคารพนับถือ ได้ร่วมกันบำเพ็ญเป็นอุทิศทานกุศลส่วนบัตติทานมัย จงสำเร็จเป็นปัจจัยอิฐวิบุลมนุญผลดลบันดาล ให้ดวงวิญญาณของ พ.ต.ต. เติมพงษ์ จงล่องลอยสู่สุคติในสัมปรายภพภูมิสถานเสวยสุขสำราญยังภพนั้น ๆ ตลอดกาลอันเป็นนิรันดรเทอญ.

พล.ต.ต. ชุมพล โลหะชาละ

ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง รักษาการในตำแหน่ง

ผู้บังคับการกองปราบปราม.

คำไว้อาลัย พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์

เมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๑๒ เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. ข้าพเจ้ากำลังอยู่ที่บ้าน เพราะเป็นวันหยุดราชการ ได้รับโทรศัพท์จาก พ.ต.ต. อำนวย อุดมเดช รองผู้กำกับการ ๑ กองปราบปราม แจ้งว่า พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ได้ประสบอุบัติเหตุตกต้นไม้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว ตั้งแต่ตอนกลางวัน ที่อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ข่าวนี้ทำให้ข้าพเจ้าตกใจและสลดใจเป็นอย่างมาก เพราะข้าพเจ้าได้รู้จัก พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ มาตั้งแต่เมื่อครั้ง พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ เป็นนักเรียนเตรียมทหารบกปีที่ ๑ ครั้นสำเร็จการศึกษาออกมารับราชการแล้ว พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ยังได้มารับราชการร่วมกันกับข้าพเจ้าในหน่วยราชการเดียวกันถึง ๒ ระยะ คือระยะแรกในกองกำกับการ ๒ กองปราบปราม และระยะหลังใน กองกำกับการ ๕ กองปราบปราม เป็นเวลาหลายปีจนกระทั่งถึงแก่กรรม

พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ ปรากฏว่าเป็นคนสุภาพเรียบร้อยรักสวยรักงามแต่งกายสะอาดอยู่เสมอ เป็นผู้มีอัธยาศัยดี เจรจาไพเราะมีเสน่ห์ ทำงานมีระเบียบ มีหลักเกณฑ์ นอกจากจะรับราชการเป็นตำรวจแล้ว ยังมีความสามารถทำงานอื่นได้อีกหลายอย่าง เช่น เป็นนักประพันธ์ ทำหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ดำเนินกิจการวิทยุกระจายเสียง เป็นช่างถ่ายรูป และทำงานธนาคารก็ได้ด้วย สร้างความนิยมไว้แก่บุคคลหลายชั้น จนเป็นที่ประจักษ์ว่า มีคนรักใคร่นับถือจำนวนมาก

เมื่อมาสิ้นชีวิตลงในวัยอันไม่สมควรเช่นนี้ จึงเป็นที่น่าเสียดาย และทำให้บังเกิดความเสียใจอาลัยรักแก่ผู้บังคับบัญชา ญาติสนิทมิตรสหาย ผู้ใต้บังคับบัญชา ตลอดจนผู้ที่ใกล้ชิดคุ้นเคยทั่วไปเป็นอย่างยิ่ง

ขอให้บรรดากุศลผลบุญที่เราทั้งหลายได้ร่วมกัน บำเพ็ญอุทิศให้ในการบำเพ็ญกุศลศพมาแต่ต้นจนถึงทำการพระราชทานเพลิงศพครั้งนี้ จงได้มาประมวลกันส่งผลเป็นพลวปัจจัย ให้วิญญาณของ พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ ได้ไปสู่สุคติในสัมปรายภพ ด้วยเทอญ.

พ.ต.อ. ชัยยะ เมฆสุต
ผู้กำกับการ ๕ กองปราบปราม

ด้วยความอาลัยลูกรัก

ลูกได้จากแม่และทุก ๆ คนไปแล้วตามกฎธรรมดาโลก เหตุการณ์ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้แม่ไม่อยากจะเชื่อว่าเล็กของแม่ต้องมีอันเป็นพลัดพรากจากกันชั่วชีวิตด้วยเหตุวิสัยเช่นนี้ อุบัติเหตุที่ลูกได้รับเป็นเรื่องอันแสนเศร้าและรันทดใจอย่างสุดประมาณในชีวิตของแม่ เมื่อคราวพ่อของลูกจากแม่และลูก ๆ ไป แม่ก็ยังปลงตกระงับจิตใจไว้ได้เพราะพ่อของลูกสิ้นบุญด้วยความสุขสงบจากโรคภัยไข้เจ็บทั้งท่านก็มีอายุชราไม่สู้จะแข็งแรงอยู่แล้ว แต่ลูกเล็กของแม่นี่สิลูกยังเข้มแข็ง แข็งแรง ลูกกำลังจะก้าวหน้า อนาคตของลูกมีแต่จะสูงขึ้น ลูกเป็นบุคคลที่มีคุณค่าของครอบครัว ของญาติพี่น้อง ลูกยังเป็นประโยชน์ต่อสังคมเพื่อนฝูง เป็นที่รักใคร่และหวงแหนของภรรยาและบุตร เป็นความหวังของแม่และพี่น้อง แม่หวังว่าเล็กจะเป็นลูกที่ดำรงวงศ์ตระกูลให้รุ่งเรืองสืบไป แม่จะได้พึ่งพาอาศัยใบบุญของลูก แต่ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แม่เคยพร่ำสอนลูกเสมอว่าชีวิตนี้สั้นนัก ให้เริ่มต้นชีวิตที่ดีเสียโดยเร็ว อย่าผลัดวันประกันพรุ่งให้ความหลงระเริงพาไปวันหนึ่ง ๆ อย่านึกว่าเรายังมีเวลาพอที่จะทำความดี พอวาระสุดท้ายมาถึงก็สุดที่จะแก้ไข ดังนั้นความประมาทจึงเป็นของสำคัญ ความไม่เที่ยงก่อให้เกิดทุกข์ระทมอย่างใหญ่หลวง

แม่ต้องข่มใจอย่างมากที่สุดในวันอาทิตย์ที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๒ น้องของลูกโทรศัพท์ทางไกลจากศรีราชามาให้แม่เดินทางโดยด่วนไป เดี๋ยวนั้น เวลา ๑๕.๐๐ น. แม่ทราบข่าวด้วยใจจะขาด มือเท้าอ่อน แม่หยิบ

จับอะไรไม่ถูกไปหมดลูกเอ๋ย แม่งก ๆ เงิ่น ๆ กว่าแม่จะพร้อมออกเดินทางได้ แม่ก็ต้องรับประทานยาหอมช่วยบำรุงหัวใจ ดมยาลมประทังชีวิตให้ไปถึงเพื่อเห็นหน้าลูก แม่ได้แต่อาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยลูกแม่อย่าให้ถึงแก่ชีวิตเลย ที่ไหนได้เมื่อไปถึงโรงพยาบาลศิริราชประมาณเวลา ๑๘.๐๐ เศษ แม่ไม่ได้เห็นใจลูกเสียแล้ว แม่ไปไม่ทัน แม่ตะลึงงันกับข่าวของลูก แม่ไม่ได้ร้องไห้เลยที่โรงพยาบาลน้ำตามันคงตกใน แม่ได้แต่นั่งนิ่งบนม้าหินหน้าโรงพยาบาล ฟังใคร ๆ พูดก็ไม่ใคร่จะรู้เรื่อง

ลูกเล็กของแม่สิ้นแล้ว แม่สุดอาลัยอาวรณ์และคิดถึงลูกเหลือเกิน แม่สงสารลูกมากลูกยังไม่ทันจะได้รับความสุขสบายในชีวิตครอบครัว อย่างแท้จริง ลูกเพิ่งเริ่มต้น ลูกอุตส่าห์บากบั่นขยันหมั่นเพียรสร้างฐานะ ลูกอดทนต่อการทำมาหากิน ทั้ง ๆ ที่ลูกก็มีงานราชการสำคัญรับผิดชอบอยู่อย่างเต็มมือ ลูกก็ยังสละเวลาพักผ่อนในยามค่ำคืนทำงานพิเศษ พิมพ์หนังสือ เขียนหนังสือด้วยความสุจริตเพื่อการครองชีพที่ดีของบุตร ภรรยา แม่เข้าใจลูกอย่างซาบซึ้งว่าลูกเป็นคนซื่อสัตย์ รักเพื่อน รักหมู่คณะ อดทนเสียสละ เพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่ในความดี สามารถเผชิญชีวิตทุกอย่างด้วยความโอบอ้อมอารีของตน เพราะตามปกติลูกเป็นคนร่าเริงแจ่มใสอยู่ตลอดเวลา คุยสนุก ช่างสรรหาเรื่องขบขันมาเล่าสู่กันฟัง

อุปนิสัยอันแท้จริงของลูกอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ลูกต้องจาก แม่ในระยะเวลาอันไม่สมควรก็คือการรักชีวิตธรรมชาติเกี่ยวกับป่าเขาลำเนาไพร ชอบ

เสียจริงเรื่องต้นไม้ ตั้งแต่พันธุ์ไม้เล็ก ๆ จนถึงพันธุ์ไม้ใหญ่ยืนต้น บ้านพี่ บ้านน้อง บ้านแม่ จะอยู่ที่ไหน ไกลแสนไกล พอมีเวลาว่างก็จะต้องหาพันธุ์ไม้ต่าง ๆ ไปปลูกให้จนดูเต็มเกือบจะเรียกว่ารกไปหมด ฉะนั้นในวันหยุดราชการที่ลูกพอจะมีเวลาว่างจากงานส่วนตัว ลูกจึงชอบพาบุตรภรรยาไปพักผ่อนอารมณ์กับธรรมชาติโดยเฉพาะ ที่บ้านน้องสาวที่บางแสน ซึ่งมีไม้ไร่นานาชนิด แต่คราวนี้ลูกไปไกลถึงสวนบ้านญาติที่ศรีราชา ตามปกติลูกก็เป็นคนรอบคอบพิถีพิถันระมัดระวังตนในทุการณีย์ แม่วางใจและภูมิใจสำหรับเรื่องนี้ในตัวลูกมานานแล้วตั้งแต่ลูกเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้น

ด้วยเหตุอันใดเล่า แม่เฝ้าแต่คิดแล้วก็คิดอีก กฎแห่งกรรมจึงจำพรากลูกของแม่ไปอย่างน่าใจหาย ด้วยการให้ลูกพลัดตกจากต้นไม้ลงมาดับขันธ์ แม่คิดไปเองว่าลูกคงจะหน้ามืดเป็นลมเป็นแน่จึงไม่สามารถจะช่วยตนเองได้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง นับว่าเป็นการจากกันอย่างแสนรันทดใจที่สุด ต่อแต่นี้ไปแม่จะไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าลูกอีกแล้ว เวลานี้แม่ก็ร่วงโรยมาก ๗๔ ปีแล้วนะลูกที่แม่ต่อสู้กับชีวิตเพื่อรออนาคตอันรุ่งเรืองสดใสของลูกและหวังฝากผีฝากไข้เมื่อปลายมือ แต่ลูกก็มาด่วนหนีแม่ไปก่อน ลูกหนีทุกข์ในโลกนี้ไปหาสุขอีกโลกหนึ่งแต่ลำพังลูกทิ้งบุตรภรรยาไว้ให้ดิ้นรนต่อสู้ชีวิตกันเอง ลูกเปรียบเสมือนร่มโพธิ์ร่มไทรของบุตรภรรยา ลูกเป็นลูกที่ดีของพ่อและก็เป็นพ่อที่ดีของบุตรทุกคน ลูกเป็นพ่อที่รักห่วงใยบุตรทั้งสามของลูกอย่างเห็นได้ชัดห่วงหน้าพะวงหลังเหลือเกิน มีหลายข้อที่แม่ซึ้งแก่ใจเมื่อคราวลูกได้พาบุตรชายเล็กทั้งสองคนไปค้างคืนกับแม่ถึงบ้านปาก

น้ำก่อนหน้าที่ลูกจะจากแม่ไปไม่ถึงเดือน แม่จึงมีความห่วงใยหลานกำพร้าของแม่ทุกคนเป็นอย่างยิ่งแทนลูก แต่แม่จะห่วงใยใครได้นานสักแค่ไหนในเมื่อแม่ก็แก่มากแล้วทั้งยังสุขภาพก็ทรุดโทรมลงอีกตั้งแต่ลูกจากไป คงจะเป็นเพราะความเศร้าสลดใจที่ยังฝังแน่นอยู่ในดวงจิตของแม่ ซึ่งไม่อาจจะเลือนจางหายไปได้นั่นเอง

การจากไปของลูกทำให้แม่เกิดทุกข์ ความตายเป็นทุกข์ ความโศกเศร้าเป็นทุกข์ความพลัดพรากจากสิ่งซึ่งเป็นที่รักเป็นทุกข์ แม่ต้องนำหลักธรรมะเข้าข่มอารมณ์ ตามปกติแม่ก็ยึดมั่นในศีลธรรม แม่ปฏิบัติใฝ่ใจในการทำบุญสุนทานอยู่เป็นนิจสิน แม่ทำบุญตักบาตรทุกเช้าอุทิศผลบุญส่วนกุศลให้แก่ลูก ขอวิญญาณของลูกอย่าได้ห่วงใยอย่างใดเลย จงเป็นสุข เป็นสุข ในสัมปรายภพทุกภพเถิดนะลูก.

จากแม่

อาลัยรัก จากลูก

คุณพ่อที่รักของลูกได้จากลูกไปแล้ว อย่างไม่มีวันกลับ ก่อนหน้าคุณพ่อจะถึงแก่กรรม คุณพ่อได้วิ่งเต้นติดต่อกับคุณวิฑูรย์ วัฒนปฤศดา หัวหน้ากองการต่างประเทศ และคุณสละ ศิวะรักษ์ ซึ่งเป็นญาติกับคุณพ่อ เพื่อจะส่งให้ลูกไปศึกษาวิชาเลขานุการต่อ ยังประเทศสหรัฐอเมริกา คุณพ่อได้พยายามวาดภาพและสร้างสรรอนาคตให้ลูกอย่างสวยสดงดงาม ลูกก็มีความภูมิใจและดีใจมากที่อีกไม่นานนักลูกก็จะได้มีโอกาสไปศึกษาต่อต่างประเทศแล้ว จนกระทั่งในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๑๒ คุณพ่อได้มาชวนลูกไปเที่ยวศรีราชาเพราะเป็นวันหยุด ซึ่งติดต่อกันถึง ๓ วัน ลูกก็ได้ร่วมเดินทางไปเที่ยวกับคุณพ่อด้วยอย่างมีความสุข แต่อนิจจาชีวิตคนเราอนิจจังไม่เที่ยง คุณพ่อได้ประสพอุบัติเหตุตกจากต้นไม้เมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๑๒ เวลา ๑๔.๔๕ น และถึงแก่กรรมที่โรงพยาบาลศรีราชา ลูกปลื้มใจมากที่ได้เกิดมามีคุณพ่อเป็นถึงอัศวิน ลูกเห็นแหวนอัศวินของคุณพ่อที่ลูกได้รับไว้เป็นที่ระลึกจากคุณย่า ในฐานะลูกคนโตของคุณพ่อแล้วรู้สึกเสมือนคุณพ่อของลูกยังมีชีวิตอยู่ และลูกก็ภูมิใจที่ได้ประคองคุณพ่อสุดที่รักของลูกจนสิ้นลมหายใจครั้งสุดท้ายของคุณพ่อ ภาพการสูญเสียคุณพ่อบังเกิดเกล้าของลูกครั้งนี้ ยังเป็นภาพที่ฝังแน่นอยู่ตลอดชีวิตของลูก

พ่อจากไป ใจหาย เหมือนใครพราก
พ่อจากไป ไม่กลับ หรือไฉน
พ่อจากไป ดินแดน แสนสบาย
ทิ้งให้ลูก ต่อสู้ อยู่ในโลก
ใครเล่าจะ อุ้มชู เหมือนดังพ่อ
คำว่าพ่อ ใครไหน จะเทียมทัน
ถ้าชาติหน้า มีจริง นะพ่อจ๋า
ลูกจะขอ เป็นลูก พ่อทุกชาติไป.

กรรณิพงษ์ ลวพันธุ์

อาลัยน้องเล็ก

เมื่อเยาว์วัย พ.ต.ต. เติมพงษ์ ลวพันธุ์ เป็นเด็กผิวขาวร่างเล็กแบบบางจึงมีผู้เรียกว่า พ่อขาวบ้าง พ่อเล็กบ้าง และเมื่อเข้าโรงเรียนแม่ก็ให้ชื่อว่าเติม ต่อมาน้องพอใจที่จะเปลี่ยนชื่อเป็น "เติมพงษ์" ตอนจบการศึกษาเป็นนายร้อยตำรวจตรี

พี่ภาคภูมิใจเสมอมาในความก้าวหน้าของน้อง เพราะน้องเป็นคนใจดี ใจคอกว้างขวางโอบอ้อมอารี ชอบช่วยเหลือความทุกข์ยากของผู้อื่น มีความห่วงใยพ่อแม่ ดูแลทุกข์สุขอย่างใกล้ชิดตลอดมา รวมแล้วน้องเป็นคนดีของวงศ์ตระกูลของญาติมิตร ในการที่น้องมาด่วนเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ ยังความเศร้าสลดใจแก่พี่เป็นอย่างยิ่ง เสมือนชีวิตพี่ขาดส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างกายไป

ขอกุศลแห่งคุณงามความดีที่น้องได้ประกอบไว้แต่หนหลัง จงเป็นพลังปัจจัยให้น้องประสบแต่ความสุขสงบสันติในภพหน้าทุกภพ.

จากพี่ชาย

สุนทร ลวพันธุ์

คำไว้อาลัยแด่ "เต็ม" เพื่อนรัก

เราทั้งสองพบ และรู้จักกันเป็นครั้งแรก เมื่อ ๓๐ เมษายน ๒๔๘๖ อันเป็นวันที่นักเรียนเตรียมทหารบกรุ่นที่ ๖ จำนวน ๒๔๐ นายซึ่งสอบคัดเลือกจากนักเรียนสามัญได้เข้ารายงานตัวต่อผู้บังคับบัญชา ในวันนี้ได้มีการแบ่งการปกครองบังคับบัญชาออกเป็น ๖ ตอน เราอยู่ตอนที่ ๓ ตอนเดียวกัน จะด้วยโชคชะตาหรือด้วยความบังเอิญก็ตาม ที่ชักนำเราให้มาเผชิญชีวิตโชคเคราะห์ร่วมกันตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ความสนิทสนมคุ้นเคยของเราทั้งสองได้ทวีขึ้นตามลำดับ ตามจำนวนวันเวลาที่ล่วงเลยไป เราได้ร่วมชะตากรรมที่ป่าแดง เพชรบูรณ์ วัดกษัตราธิราช อยุธยา โรงเรียน จ.ป.ร. พระนคร ร่วมกันมา ๓ ปีเศษแล้ว "เต็ม" ก็จากไปเรียนต่อ ใน ร.ร. นายร้อยตำรวจเมื่อ ๑๑ มีนาคม ๒๔๘๙ เมื่อ ร.ร. เตรียมทหารบกได้เคลื่อนย้ายจากเพชรบูรณ์ลงถึงปากน้ำโพเมื่อ ๑๔ มีนาคม ๒๔๘๘ เราเคยอดข้าวด้วยกันจนกระทั่งต้องขอเงินจากผู้หมวดลิบ (พ.อ. ลิบ วีระวัฒน์) ๒๐ บาทเอามาซื้อข้าวสารมาต้มข้าวต้มรับประทานที่ศาลเจ้าแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่พักชั่วคราวในขณะนั้น

เราเปรียบเสมือนเงาของกันและกัน ไปไหน ทำอะไรด้วยกันเสมอ เรามีความหวังดี ห่วงใย เสียสละ เพื่อกันเสมอต้นเสมอปลายนับตั้งแต่คบกันมา ครอบครัว ญาติพี่น้องของเราสนิทสนมคุ้นเคยกันอย่างมาก ต่างฝ่ายต่างได้ไปมาหากันอยู่เสมอ แม้เมื่อเราต่างแยกย้ายออกรับ

ราชการต่างเหล่ากันอยู่ห่างไกลกันนับร้อย ๆ กิโลเมตร แต่ใจเรานั้นระลึกถึงกันอยู่เสมอ

ในที่สุด "เต็ม" ผู้เต็มด้วยความรักใคร่ห่วงใยและเสียสละเพื่อเพื่อนก็ได้จากไป เป็นการจากกันชั่วนิรันดร์ ดวงวิญญาณของเพื่อนจะสถิตอยู่สรวงสวรรค์พิมานแมนใดก็ตาม ขอให้สงบเถิดสงบไปชั่วนิจกาล ครอบครัวของเพื่อนนั้น เพื่อนร่วมรุ่นเตรียมทหารบกรุ่น ๖ ทุกคนยินดีสนับสนุนให้มีความสุขความเจริญเท่าที่สามารถจะทำได้.

อาลัยยิ่ง

หวล

(พ.ท. วิชิต อินทรประสงค์)
หัวหน้าฝ่ายกำลังพล กองพลทหารอาสาสมัคร

๑๕ ก.ค. ๒๕๑๒

อาลัย... พี่เล็ก

๑๘๘/๑ ถนนอำนวยสงคราม

๘ เมษายน ๒๕๑๒

พี่เล็ก ที่รักและคิดถึง

วันนี้เป็นวันที่น้องได้ทราบว่าพี่เล็กจากไปอย่างไม่มีวันกลับ เพราะพี่ตกต้นไม้จึงขอเขียนจดหมายถึงพี่เล็กเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากที่เราไม่ได้พบกันเกือบหนึ่งปีเต็ม ซึ่งเป็นระยะยาวนานมากที่สุดที่ไม่ได้พบกัน ก่อนนั้นตั้งแต่เด็ก ๆ เล็ก ๆ อายุ ๑๐ ขวบ เราเป็นทั้งเพื่อน....พี่....น้องที่ไม่เคยมีเรื่องขุ่นข้องหมองใจต่อกัน เมื่อยามมีสุขก็ได้มีโอกาสยินดีด้วย ยามทุกข์ก็ไม่เคยทอดทิ้งกันแต่บัดนี้พี่เล็กจากไปอย่างไม่มีวันกลับ เมื่อเราเรียนจบชั้นสามัญ เข้าเรียนต่อในขั้นอุดมศึกษา เราก็ยังได้มีโอกาสถกปัญหาต่าง ๆ กัน พี่เล็กถือเสมือนว่าน้องคนนี้เป็นสมาชิกของน้องคนหนึ่ง มีความปรารถนาดีด้วยตลอดมา เมื่อพี่เล็กเรียนอยู่โรงเรียนนายร้อย จ.ป.ร. ต้องอพยพไปเรียนที่จังหวัดเพชรบูรณ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ พี่เล็กมักเขียนจดหมายบรรยายความงามของธรรมชาติป่าเขาลำเนาไพร เสมือนว่าเพชรบูรณ์น่าอยู่ น่าเที่ยว เสียเหลือเกิน จนสงครามเลิก พี่เล็กเข้าเรียนในโรงเรียนนายร้อยตำรวจ เราก็ยังได้เป็นเพื่อน....เป็นพี่น้อง ชีวิตของพี่เล็กลุ่ม ๆ ดอน ๆ สุขบ้าง ทุกข์บ้าง สมหวังบ้าง ผิดหวังบ้าง อันเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อเด็ก ๆ พี่เล็กเป็นคนเรียบร้อย ไม่ชอบบู้ แต่พี่เล็ก

ก็ร่วมปราบอ้ายเสือได้เมื่อเป็นนายตำรวจอยู่สถานีตำรวจสำราญราษฎร์ พี่เล็กชอบอยู่กับการเขียนหนังสือและไม่ดื่มเหล้าเลย ชีวิตส่วนตัวของพี่เล็กสมหวังบ้างผิดหวังบ้าง แต่พี่เล็กก็สู้มาอย่างลูกผู้ชาย เวลาว่างของพี่เล็กชอบเที่ยวไปตามชนบท ใครจะคิดบ้างว่าชีวิตของพี่เล็กจะมาสิ้นสุดด้วยสิ่งนี้ น้องคนนี้หัวใจแทบช๊อค เมื่อทราบว่าพี่เล็กตกต้นไม้....ตาย เศร้าใจเสียใจ คิดว่าตั้งแต่ทราบข่าวนับวันนี้ ขณะนี้เราขาดเพื่อน....ขาดพี่ที่ได้เคยมีโอกาสปรึกษา ปรับทุกข์ ต่อไปนี้ขาดพี่เล็กเสียแล้ว........ทั้งที่รู้ว่าความตายใคร ๆ ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อถึงเวลา....แต่พี่เล็ก ก็ยังไม่ควรจะจากไปเร็วนัก วิญญาณของพี่เล็กอยู่ณภพใดขอให้รับทราบว่าน้อง สาวคนนี้อาลัยพี่เล็กด้วยใจบริสุทธิ์

ด้วยจิตอันเป็นกุศล ขอส่งความปรารถนาให้แก่วิญญาณของพี่เล็กหากอุบัติอีกณภพใดจงประสพแต่ความสมมุ่งมาตรปรารถนา ขอให้พี่ชายจงไปสู่สุข ณ สัมปรายภพเทอญ

จาก น้องสม

(สมใจ กาญจนไพศาล)

อาลัยพี่เล็ก

จากไปแล้ว....พี่เล็กที่รักของน้อง น้องไม่อยากคิดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความจริง น้องพยายามทำจิตใจให้ คิดอยู่เสมอว่าขณะนี้พี่เล็กยังมีชีวิตอยู่ แต่พี่เล็กอยู่ที่กรุงเทพ ฯ พี่เล็กคงมีกิจธุระการงานมาก จึงยังไม่มีเวลาไปเยี่ยมน้องและหลาน ๆ ที่บ้านบางแสน เพราะทุก ๆ วันสุดสัปดาห์หรือทุกครั้งที่เป็นวันหยุดราชการ พี่เล็กจะพาลูกและภรรยาของพี่เล็กไปเยี่ยมน้องและพักผ่อนตากอากาศที่บ้านบางแสนในวิทยาลัยวิชาการศึกษาเป็นประจำจนกระทั่งหลาน ๆ จะมีความหวังอยู่เสมอว่า เมื่อคุณลุงเล็กมา พวกเราก็จะได้ไปอาบน้ำทะเลและได้ไปเที่ยวตามที่ต่าง ๆ อย่างสนุกสนาน และคุณลุงเล็กยังมีของเล่นและขนมที่ถูกใจมาฝากหลาน ๆ ทุกครั้ง นับแต่นี้ต่อไปคุณลุงเล็กของหลาน ๆ จะไม่มาที่บ้านบางแสนอีกแล้ว....

สภาพอันน่าสงสารของพี่เล็กยังติดตาติดใจน้องอยู่ไม่รู้เลือน เมื่อน้องได้ไปเห็นพี่เล็กเป็นครั้งสุดท้ายในเวลาบ่ายวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๑๒ ที่โรงพยาบาลสมเด็จ (ศรีราชา) น้องได้แต่พร่ำพูดออกไปว่า โธ่ พี่เล็กไม่น่าจะเป็นถึงเพียงนี้ เวรกรรมใดทำให้พี่เล็กต้องประสบกับเหตุการณ์นี้ซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้น แต่แล้วน้องก็ได้สติ นึกปลงตกในใจได้ว่าทุกคนเกิดมาเพื่อใช้กรรมเก่า สักวันหนึ่งเราก็จะต้องตายจากกันไปทีละคน ๆ เพียงแต่ว่าใครจะไป....ก่อนใคร เท่านั้น

น้องขอให้วิญญาณของพี่เล็กจงไปสู่สุขคติ และขอ ให้เราได้เป็นพี่น้องกันอีก ถ้าหากชาติหน้ามีจริง.

จากน้องติ๋วของพี่เล็ก
ชฎาลักษณ์ สรรพานิช
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ชลบุรี

อาวรณ์

"พี่เล็ก"

หลับตาลงยังนึกรำลึกได้ วันเยาว์วัยที่เลื่อนลาเหมือนฝัน
โลกสีทองผ่องผุดพิสุทธิ์นั้น คือคืนวันซาบซึ้งตราตรึงใจ
แหงนหน้าพบฟ้าครามงามลิ่วลิบ ชายฟ้าขลิบรุ้งรัศมีจรัสใส
ก้มหน้าพบหญ้านิ่มพริ้มละไม อบอวลไออิสระชื่นกมล
เพราะรักโลกรักฟ้าอากาศกว้าง รักถิ่นทางแดนไทยไปทุกหน
ธรรมชาติยวนใจยามได้ยล รักดอกผลพฤกษาสารพัด
เมื่อฉันโลดโดดเริงเหลิงสนุก ท่องเที่ยวซุกซนตามความถนัด
"เขา" ก็คล้อยตามใจไม่ทานทัด เป็นภาพชัดเตือนภวังค์อยู่ยั่งยืน
ฉันชะเง้ออยากได้ดอกไม้สวย "เขา" ก็ช่วยปีนป่ายเด็ดให้ชื่น
น้ำค้างหยาดรสสุคนธ์จนฉ่ำชื้น มวลไม้ฟื้นไกวก้านสะท้านลม
"พี่เล็ก" คือ "เขา" คนนั้นในวันเก่า คนที่เฝ้าเคียงชิดสนิทสนม
ดังพี่ชายชูใจให้ชื่นชม มั่นนิยมศรัทธาค่าน้ำใจ
"พี่เล็ก" รักธรรมชาติสะอาดสด ชอบเลี้ยวลดดั้นด้นหนไหนไหน
มักปีนป่ายเกาะเกี่ยวเหนี่ยวกิ่งไม้ เพื่อยอกำลังให้กายแข็งแรง
"พี่เล็ก" ร่าเริงสุขสนุกสนาน เมื่อพฤกษ์บานเบิกใบในทุกแห่ง
ยิ้มอ่อนโยนรายระยับดับลมแล้ง เหมือนแต้มแต่งเติมสีขจีพรรณ
"พี่เล็ก" คงสุขสันต์ถึงวันดับ มวลไม้ซับโทรมทิ้งกิ่งไหวหวั่น

โอ้ประมาทพลาดพลั้งครั้งเดียวนั้น ปลิดชีพอันรุ่งโรจน์โชตินา
พฤกษ์สลดหมดสีขจีหมอง โปรยใบร้องไห้หวนคร่ำครวญหา
สายฝนพรูพร่างฉ่ำเปรียบน้ำตา ผืนแผ่นหล้าโลมหล่อคั่งคลอชล
"ไปไม่กลับ" ลับไปให้ขมขื่น "หลับไม่ตื่น" เยียบเย็นทุกเส้นขน
"ฟื้นไม่มี" แน่นิ่งดิงสกนธ์ "หนีไม่พ้น" ทุกผู้สู่ความตาย
กฎแห่งโลกเที่ยงแท้ไม่แปรผัน ชีพ "เติมพงษ์ ลวพันธุ์" พลันสลาย
แต่ความดีที่สร้างยังกำจาย แม้จะวาย ก็เหมือนอยู่คู่แดนดิน

สินี เต็มสงสัย

คู่มือ
บำเพ็ญกุศลกิจ

การอธิษฐาน คือความตั้งใจสำรวมใจให้แน่วแน่ ให้มีอารมณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวไม่ให้จิตใจฟุ้งซ่าน เพื่อให้เกิดพลังจิตมุ่งไปยังผู้ที่เราจะอุทิศส่วนบุญให้ พร้อมทั้งกล่าวคำอธิษฐาน ผลบุญก็จะสำเร็จแก่ผู้นั้นสมประสงค์

(ก่อนอธิษฐานสิ่งใดควรเริ่มต้นภาวนา)

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทธสฺส

คำบูชาพระพุทธ

อิเมหิ สักกาเรหิ พุทธัง อะภิปูชะยามิ
อิเมหิ สักกาเรหิ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ
อิเมหิ สักกาเรหิ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

ทุติยัมปิ............................ฯลฯ

ตะติยัมปิ............................ฯลฯ

อาราธนาธรรม

พรหมา จะ โลกาธิปติ สหัมปะติ
กัตอัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะถะ
สันตีธะ สัตตาปประระชักขะชาติกา
เทเสตุ ธัมมัง อนุกัมปิมัง ปะชัง

คำอาราธนาพระปริตต์ (สวดมนต์)

วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะทุกขะวินาสายะ ปะริตตัง พรูถะ มังคะลัง
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะภะยะวินาสายะ ปะริตตัง พรูถะ มังคะลัง
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะโรคะวินาสายะ ปะริตตัง พรูถะ มังคะลัง

คำถวายข้าวบูชาพระพุทธ

อิมัง สูปะพะยัญชะนะ สัมปันนัง สาลีนัง
โภชะนัง อุทะกัง วะรัง พุทธัสสะ ปูเชมิ
ข้าพเจ้าขอบูชาข้าวสาลี พร้อมทั้งแกงและกับ
และน้ำอันประเสริฐนี้ แด่พระพุทธเจ้า

คำลาข้าวพระพุทธ

เสสัง มังคะลัง ยาจามิ

ข้าพเจ้าขอส่วนเหลือที่เป็นมงคล

คำถวายศาลา

มะยัง ภันเต อิมัง สาลัง ธัมมะสะภายา อุททิสสะ สังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต สังโฆ อิมัง ธัมมะสะภาสาลัง ปะฏิค-คัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอถวายศาลาหลังนี้ แก่พระสงฆ์ อุทิศเป็นธรรมสภา ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับธรรมสภาศาลาหลังนี้ เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายผ้าป่า

เอตานิ มะยัง ภันเต จีวะรานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ เอตานิ จีวะรานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายจีวรเหล่านั้น แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับจีวรเหล่านั้น เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายสิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายทานสามัญ (สำหรับใช้ทั่ว ๆ ไป)

อิทังเม ทานัง มาตาปิตุอาทีนัง ญาตะกานัง สังวัตตะตุ มัยหัง มาตาปิตาทะโย ญาตะกา อิมัสสะ ทานัสสะ ปัตติง ละภันตุ มะมะ เจตะสา

ขอทานของข้าพเจ้านี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลาย มีบิดามารดาเป็นต้น ขอญาติทั้งหลาย มีบิดามารดาเป็นต้น ของข้าพเจ้า จงได้รับส่วนแห่งทานนี้ ตามความตั้งใจ ของข้าพเจ้าเถิด

คำถวายสลากภัต

เอตานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ อะสุกัฏฐาเน ฐะปิตานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ เอตานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลาย อันตั้งไว้ ณ ที่โน้น แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับซึ่งภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายนั้น เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายผ้าไตรอุทิศแก่ผู้ตาย

อิมานิ มะยัง ภันเต ติจีวะรานิ อัยยัสสะ เทมะ สาธุ โน ภันเต อะยัง ติจีวะระปูชา วิปาโก อัมหากัง มาตาปิตุอาทีนัง ญาตีนัง กาละกะตานัง สังวัตตะตุ อัมหากัง มาตาปิตุอาทะโย ญาตะกา ทานะปัตติง ละภันตุ อัมหากัง เจตะสา

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอถวายจีวรเหล่านี้แก่พระผู้เป็นเจ้า ขอผลแห่งการบูชา ด้วยไตรจีวรนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลาย มีบิดามารดาเป็นต้น ผู้ล่วงลับไปแล้ว ของข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอญาติทั้งหลาย มีมารดาบิดาเป็นต้น ของข้าพเจ้าทั้งหลาย จงได้รับส่วนแห่งทาน ตามความตั้งใจของข้าพเจ้าเถิด

คำอธิษฐานเวลาทำบุญ

สุทินนัง วะตะ เม ทานัง อาสะวักขยาวะหัง โหตุ

ขอให้ทานที่ข้าพเจ้าถวายดีแล้วนี้ จงเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าหมดความเศร้าหมองใจเถิด

คำถวายเภสัช (ยาแก้ไข้)

อิมานิ มะยัง ภันเต คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปริกขารานิ อิธะ อาเนตตะวา ฐะปิตานิ ภิกขุสังฆัสสะ นิยยาเทมะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ขอน้อมถวายยาแก้ไข้ ซึ่งได้นำมาตั้งไว้ ณ ที่นี้
แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ
ยาแก้ไข้เหล่านี้ เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายผ้ากฐิน (มหานิกายสงฆ์ไทย)

อิมัง สะปะริวารัง กะฐินะจีวะระทุสสัง สังฆัสสะ โอโณชะยามะ ทุติยัมปิ..........................ฯลฯ ตะติยัมปิ..........................ฯลฯ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้าจีวรเพื่อกฐิน กันทั้งบริวารนี้ แด่พระสงฆ์ (ว่า ๓ หน)

คำถวายผ้ากฐิน (แบบธรรมยุต)

อิมัง ภันเต สะปะริวารัง กะฐินะทุสสัง สังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต สังโฆ อิมัง สะปะริวารัง กะฐินะทุสสัง ปฏิคคัณ-หาตุ ปฏิคคะเหตะวา จะ อิมินา ทุสเสนะ กะฐินัง อัตถะระตุ อัม หากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายถวายผ้ากฐิน กับทั้งบริวารนี้แด่สงฆ์ ขอสงฆ์จงรับผ้ากฐิน กับทั้งบริวารนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย รับแล้วจงกรานด้วยผ้านี้ เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายสังฆทาน (ถวายเพื่อความสุขความเจริญ)

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ภัตตานิ สะปะริ-วารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ขอน้อมถวายภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้
แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับภัตตาหาร
กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ เพื่อประโยชน์และความสุข
แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายสังฆทานอุทิศผู้ตาย

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัญเจวะ มาตาปิตุอาทีนัญจะ ญาตะกานัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ขอน้อมถวายภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้
แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับภัตตาหาร
กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย
เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย
แก่ญาติทั้งหลาย มีมารดาบิดาเป็นต้นด้วย (ที่ละโลกนี้ไป)
ตลอดกาลนานเทอญ

คำภาวนาเวลารดน้ำศพ

อิทัง มะตะกะสะรีรัง อุทะกัง วิยะ สิญจิตัง อะโหสิกัมมัง
ขอศพนี้ จงอโหสิกรรม เหมือนน้ำที่ข้าพเจ้าได้รดแล้วนี้เถิด

คำภาวนาเวลาไปเยี่ยมศพ

อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง

เราจะต้องตายแน่ทีเดียว

คำภาวนาเวลาทอดผ้าศพให้พระบังสกุล

นามะรูปัง อะนิจจัง นามะรูปัง ทุกขัง นามะรูปัง อะนัตตา

นามรูป ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน

คำภาวนาเวลาเผาศพ

อะยัมปิ โข เม กาโย เอวัง ภาวี เอวัง ธัมโม เอวัง อะนะตีโต

กายของเรานี้ ต้องเป็นอย่างนี้เหมือนกัน

มีอย่างนี้เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความเป็นอย่างนี้ไปได้

กรวดน้ำ

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อุปัชฌายา คุณุตะรา อาจาริยูปะการา จะ มาตาปิตา จะ ญาตะกา ปิยามะมัง สุริโย จันทิมา ราชา คุณะวันตา นะราปิ จะ พรหมะมารา จะ อินทา จะตุโลกะปาลา จะ เทวะตา ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ ปุญญานิ ปะกะตานิ เม สุขัญจะ ติวิธัง เทนตุ ขิปปัง ปาเปถะ โว มะตัง ฯ

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อิมินา อุทิสเสนะ จะ ขิปปาหัง สุละ-เภเจวะ ตัณหุปาทานะเฉทะนัง เย สันตาเน หินา ธัมมา ยาวะ นิพ-

พานะโต มะมัง นัสสันตุ สัพพะทาเยวะ ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว อุชุจิตตัง สะติปัญญา สัลเลโข วิริยัมหินา มารา ละภันตุ โนกาสัง กาตุญจะ วิริเยสุ เม พุทธาธิปะวะโร นาโถ ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง เต โสตตะมานุภาเวนะ มาโร กาสัง ละภันตุ มา

กรวดน้ำย่อ

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ

(ถ้ากรวดน้ำเป็นหมู่ หรือแทนหลาย ๆ คน ให้เปลี่ยนคำว่า เม เป็น โน)

ข้อควรรู้

๑. **เครื่องบูชา** ควรตั้งไว้ด้านขวาของพระสงฆ์ พระพุทธรูปผันพระพักตร์ไปตามพระสงฆ์ ซึ่งสมมุติว่าเป็นประมุข คือเป็นหัวหน้า สะดวกในการจุดเทียนธูปและกราบไหว้ หรือจะตั้งผันพระพักตร์ไปตามแถวพระสงฆ์นั่งก็ได้ แต่มีข้อที่ควรกำหนดก็คือ เมื่อผู้บูชากราบพระพุทธรูป อย่าต้องให้หันหลังให้พระสงฆ์

๒. **พระพุทธรูป** ที่นำมาประดิษฐานบนที่บูชา ในงานพิธีทั่วไปมักนิยมใช้พระพุทธรูปปางสมาธิ หรือ สะดุ้งมาร

๓. **เทียนสำหรับทำน้ำมนต์** ควรใช้ขี้ผึ้งแท้ มักนิยมขนาดหนัก ๑ บาท

๔. **วงด้ายสายสิญจน์** ตั้งต้นแต่พระพุทธรูปที่เครื่องบูชาแล้ว เวียนไปทางขวาเป็นทักขิณาวัฏฏ์ แล้วกลับมาบรรจบที่พระพุทธรูป พันไว้ที่พระหัตถ์หรือที่ฐานข้างบนของพระพุทธรูป อย่าพันกับองค์พระ จักแลดูเป็นมัดพระพุทธรูป จากพระพุทธรูปก็วงเครื่องต่าง ๆ ที่นำมาประกอบพิธี และวงเวียนขวา เช่นเดียวกัน (โกศกระดูก ยังไม่ต้องวง) วงเสร็จแล้วหาภาชนะรองรับกลุ่มสายสิญจน์ไว้

สายสิญจน์ เมื่อวงแล้วต้องระวังให้มาก ห้ามการข้ามกราย จะยกสิ่งของข้าม หรือเอื้อมมือข้ามไม่ได้ทั้งสิ้น ห้ามทั้งพระและคฤหัสถ์

๕. **การประเคนพระ** ผู้ประเคนอยู่ห่างพอสมควร แล้วเอามือทั้ง ๒ ยกสิ่งของให้พ้นขึ้นจากพื้น แล้วน้อมถวาย เสร็จแล้วกราบครั้ง ๑ หรือ ๓ ครั้งตามควร ถ้าประเคนมากรูป รูปต้น ๆ เพียงประณมมือไหว้ก็พอ ถึงสุดท้ายจึงกราบ

๖. **การจุดเทียนธูป** ก่อนที่จะจุดเทียนที่บูชา ควรกราบพระพุทธรูปเสียก่อน เริ่มจุดเทียนเล่มด้านขวาของพระพุทธรูปก่อน แล้วจุดเล่มด้านซ้าย ต่อไปจุดธูป เทียนน้ำมนต์ยังไม่ต้องจุด

๗. **จุดเทียนน้ำมนต์** การจุดเทียนน้ำมนต์ ตามที่นิยมกันส่วนมากตลอดจนในทางราชการ จุดในตอนที่พระสวดถึงมงคลคาถาตอนขึ้นอเสวนา ฯ

๘. **การกรวดน้ำ** เมื่อพระเริ่มกล่าวอนุโมทนาขึ้นว่า ยถา ฯ พึงหยิบน้ำที่เตรียมไว้นั้น เทลงในที่รองรับ พร้อมด้วยตั้งใจนึก (คำกรวด

น้ำ) ผู้ที่ว่าเป็นภาษาบาลีไม่ได้ พึงตั้งใจอธิษฐานอุทิศแผ่ส่วนบุญกุศล และตั้งความปรารถนาตามสมควร

การเทน้ำเมื่อเวลากรวดน้ำ ห้ามเอามือรอน้ำ เพราะไม่ต้องการให้มีอะไรมาเป็นเครื่องขัดขวาง ให้เทลงไปตรง ๆ เมื่อพระสงฆ์เริ่มสัพพี ฯ พึงเทน้ำลงในที่รองรับให้หมด อย่าเหลือไว้ในภาชนะที่กรวด แล้วพึงวางภาชนะที่กรวด นั่งประณมมือรับพรที่พระสวดจนกว่าจะจบ เมื่อจบแล้วพึงกราบลง ส่วนน้ำที่กรวดแล้วนั้น ให้นำไปเทในที่แจ้ง อย่าเทลงในที่ไม่สมควร เช่น ในกระโถนหรือใต้ถุนบ้าน เพราะถือว่าเป็นน้ำอุทิศผลและบริสุทธิ์ เป็นของสูง

๙. **ทอดผ้าสดับปกรณ์หรือบังสุกุลแล้ว** ต้องกราบพระครั้ง ๑ กราบศพหรืออัฐิอีกครั้ง ๑

๑๐. **ไม่ควรนำสุรามาเลี้ยงในที่เฉพาะหน้าพระ** ชื่อว่าขาดคารวะ เสียจรรยา เป็นมารยาทที่ไม่ดีงาม

△

พิมพ์ที่ เอเซียการพิมพ์ ๒๐/๖–๗ ซอยสมประสงค์ ๔ ประตูน้ำ พระนคร
นายบุ่น แซ่ว่อง ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๑๒ โทร. 59507

